

El piano | Eva Piquer | Actualitzat el 02/02/2018 a les 13:40

Xesco Boix, encara plorem per tu

L'animador infantil va triar morir quan només tenia 38 anys

L'animador infantil Xesco Boix va néixer a Barcelona el 3 de febrer del 1946 i va morir a Malgrat de Mar el 21 de juliol del 1984.

Va ser el primer mort de la meva vida. Era un 21 de juliol, jo tenia quinze anys, en faltaven dos perquè es morís la meva cosina. L'avi -que es moriria, ell també, al cap de vuit anys- em va explicar al passeig de Palamós que en Xesco (<http://www.catorze.cat/noticia/2174&passaact=0b4be03eac2bc40289c52254029beb5a&renovaportada=1>) s'havia tirat a la via del tren, o que a en Xesco l'havia atropellat un tren, i em va semblar que el cel em cauria al damunt i m'atropellaria a mi. Em va caldre veure la notícia per la tele per acabar de pair les paraules de l'avi.

Aquell estiu del 1984 vaig rellegir un llibre que m'havia recomanat personalment en Xesco Boix a la llibreria Ona de la Gran Via de Barcelona: *Sadako vol viure*, de Karl Bruckner. La història d'una nena víctima de les radiacions d'Hiroshima que es proposa fer mil ocells de paper per espantar la leucèmia que l'acabarà apartant del món de forma prematura.

En Xesco volia viure com la Sadako, per això em va costar tant d'entendre que hagués triat morir. L'estupefacció m'acompanyava encara el desembre d'aquell any, quan vaig escriure-li un text des del Festival de la Infància. La carta me la va publicar l'*Avui* i l'he recuperada gràcies al servei de premsa digitalitzada de l'Ajuntament de Girona.

Très dècades llargues després, els teus nens ens hem fet grans. Et recordem amb un gràcies i un somriure. I encara plorem per tu.

A en Xesco Boix

Estimat amic,

Ara que analitzo els fets més importants esdevinguts durant aquest any que s'acaba, penso que la teva mort ha estat un dels successos més tristos i dignes de comentar. Recordo que, quan vaig sentir la notícia pel televisor, no me'n sabia avenir, no m'ho podia creure i, tanmateix, era ben cert. Havies mort.

Encara que en una cançó teva deies: «El dia que em mori, no ploris pas per mi», les llàgrimes em van entelar els ulls i no em vaig poder contenir. Ara tu ja no hi ets, però el teu record quedarà sempre entre nosaltres, en la ment i en el cor de tots. Tu sabies que amb cançons no salvaries el món, però no deixaves de cantar i tocar els instruments prodigant la teva capacitat d'animació, la teva amistat i el teu amor.

Quan tots els infants i joves de Catalunya serem grans, encara cantarem l'«Al·leluia», el «Yupi-ya», «Si no em trobes

darrera l'autobús», etc., i explicarem als nostres fills la història de l'Abiyoyo i la del gripau blau. I segurament que aquests nens i aquestes nenes de demà no sabran qui era en Xesco Boix, ni tindran la sort de poder cantar amb tu com hem fet nosaltres (recordes les vegades que ens hem divertit plegats, tot cantant?), però coneixeran les teves -i nostres- cançons i les entonaran amb alegria.

Fa poc, un diumenge de desembre, Catalunya et va fer un homenatge al parc de la Ciutadella. El parc era ple de gom a gom, encara que el cel era gris i queien gotes. El sol, amagat en el seu llit de núvols, també plorava per tu... Ara que sóc aquí, al Festival de la Infància i la Joventut, voltada de marrecs feliços i contents, penso en tu i crec que potser t'agradaria cantar entre tots aquests nens, com tantes vegades has fet, i qui sap si encara no ho fas. Potser allà dalt...

Eva Piquer i Vinent (15 anys)
Barcelona